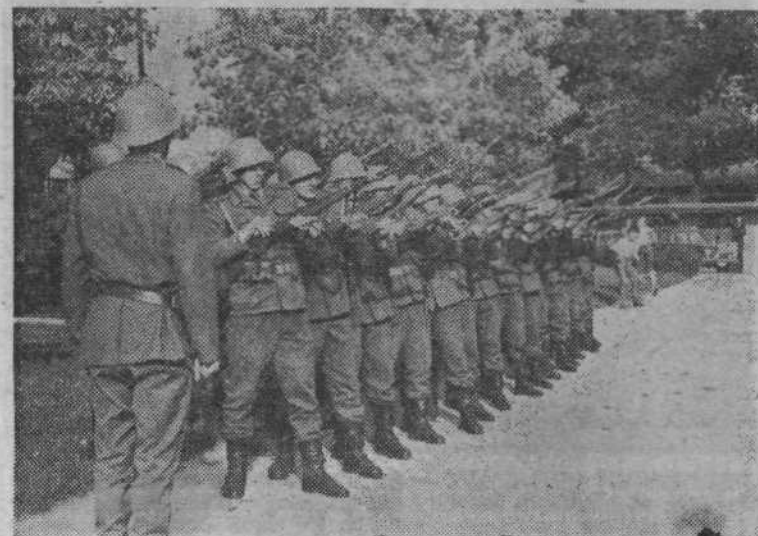

V soboto, 17. maja, popoldne je bila v krajevni skupnosti Stari Vodmat proslava ob 30-letnici osvoboditve in zmage nad fašizmom.

K uspehu proslave, ki je bila izredno dobro in lepo organizirana, je še zlasti pripomoglo lepo in toplo vreme in pa seveda čez tisoč krajanov in drugih občanov, ki so se proslave udeležili. V svojih vrstah pa smo bili še posebno veseli sekretarja mestne konference ZKS Vinka Hafnerja in pa predstavnikov iz krajevne skupnosti Buče na Kozjanskem, s katero je KS Stari Vodmat pobratena.

Spomnimo se sedaj še enkrat tistih nekaj prijetnih uric.

Tista sončna sobota...

K spomeniku pred krajevno skupnostjo so preživeli borci položili vence v spomin na padle tovariše in se jim še enkrat v imenu vseh nas skromno zahvalili za njihovo žrtev za naš boljši in lepši vsakdan.

Več kot tisočglava množica je prisluhnila krajšemu, a jedrnatemu govoru tovariša Hafnerja, nato pa še zelo pestremu in bogatemu kulturnemu sporedu. Ni manjkalo recitacij, pevskih zborov... Skratka, sodelovali so: Partizanski pevski zbor pod vodstvom Radovana Gobca, Godba milice pod vodstvom Jožeta Hriberška, Saša Miklavc iz SNG, Rajko in Stane Koritnik iz Opere, učenci osnovne šole dr. Jožeta Potrča, učenske šole za medicinske sestre in pa cicibani VVZ Stari Vodmat. Spored sta povezovala in napovedovala Majda Grbac iz Mestnega Gledališča Ljubljanskega, ter krajan KS Stari Vodmat Jernej Pikel.

Najburnejši aplavz pa se je razlegel, ko je tovariš Hafner ob krajši prekinitvi toka dejal: »Tudi v našem družbenem razvoju pride do prekinitev ali zastojev, vendar kot vidite tok zmeraj spet pride...«

Častna straža.

K pestrosti in lepšemu videzu proslave je bistven delež prispeval krajan France Modic, ki ga poznajo vsi Vodmatčani. Ob njegovi razstavi fotografij lahko povzamemo tole: »Tu se avtor France Modic sprehaja s svojo kamero že enajst let. In vse to obdobje ga je zanimalo življenje, ki je značilno za te naše stolpnice, za te naše trgovine, za našo mestno romantiko...«

Pomlad takoj povežemo z mladimi, mladi rod pa takoj povežemo z veseljem, smehom. Tega tudi na naši proslavi ni manjkalo.

Ob polaganju vencev pa so zagrmele puške v rokah mladih fantov v vojaških uniformah, kot zagotovilo, da bomo znali spoštovati in čuvati to, kar so padli tovariši s svojimi življenji priporili.

Spomnimo se še dveh sobesednikov, ki smo jima prisluhnili med in pred proslavo. Karla Babšek, bodoča babica, sedaj učenka četrtega razreda babiške šole: »Delo naših očetov in dedov moramo nadaljevati in jim z rezultati dokazati, da je naša prihodnost v pravih rokah.«

Stane Majcen, predsednik ZZB NOV v krajevni skupnosti pa se je takole spomnil maja 1945: »Proti koncu vojne sem bil zaradi ran v bolnici v Italiji in sem se v Ljubljano vrnil šele 22. maja 1945. Povem vam, to je bilo nekaj veličastnega videti Ljubljano svobodno in se svobodno sprehajati po njenih ulicah. V teh tridesetih letih pa smo dosegli ogromno, moti me le, da potrošniška miselnost vse bolj nezadržno prihaja v naše domove. To me nekoliko boli, saj smo še pred nekaj leti bili veliko bolj tovariški, veliko bolj blizu drug drugemu.«

Po proslavi je sledilo tovariško srečanje, ki je minilo v nadvse prijetnem vzdušju, kot je menila večina udeležencev, ki je zadnja leta podobna srečanja pogrešala.

